

Sygn. akt: I C 816/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 marca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Kurzynowska-Drzażdżewska
Protokolant:	Paulina Warchoł

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2021 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa A. Ł.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w L.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w L. na rzecz powoda A. Ł. kwotę 6 614 zł (sześć tysięcy sześćset czternaście złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- od kwoty 4 961 zł od dnia 15 czerwca 2018

- od kwoty 551 zł od dnia 01.01.2019 r.

- od kwoty 551 zł od dnia 01.01.2020 r.

- od kwoty 551 zł od dnia 01.01.2021 r.

w każdym przypadku do dnia zapłaty

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie

III. Umarza postępowanie o zapłatę ponad kwotę 6 614 zł.

IV. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

V. Znosi wzajemnie koszty zastępstwa procesowego między stronami.

VI. Nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa od pozwanego kwotę 4 352,96 zł tytułem poniesionych przez Skarb Państwa wydatków.

VII. Nie obciąża powoda kosztami sądowymi.

SSR Anna Kurzynowska-Drzażdżewska

Sygn. akt I C 816/18

UZASADNIENIE

Powód A. Ł. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w L. kwoty 10.000,00 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z działek gruntu oznaczonych numerami geodezyjnymi (...), wchodzących w skład nieruchomości, położonej we wsi W., gm. G., pow. (...), dla której Sąd Rejonowy w Giżycku VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...) – za okres od dnia wybudowania urządzeń elektroenergetycznych do dnia wytoczenia powództwa. Nadto wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pismem z dnia 22.02.2021 r. doprecyzował żądanie pozwu, domagając się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty 6.614,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazał, że na w/w działkach zostały wybudowane urządzenia elektroenergetyczne bez uprzedniej zgody właściciela nieruchomości, tj. powoda w przedmiotowej sprawie. Z uwagi zaś na okoliczność, że pozwane przedsiębiorstwo przesyłowe nie legitymuje się uprawnieniem do ingerowania w sferę cudzej własności dla bieżącego utrzymania urządzeń przesyłowych i korzysta z nieruchomości w złej wierze – zobowiązane jest do świadczenia wynagrodzenia.

Pozwany (...) **S.A. z siedzibą w L.** wniósł o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu wskazał, że znajdujące się na działkach powoda urządzenia elektroenergetyczne zostały wybudowane za jego zgodą, a przy tym w żaden sposób nie utrudniają one korzystania z nieruchomości powoda. Wskazał, że niewątpliwie pozostawał i pozostaje w dobrej wierze co do prawa do nieodpłatnego korzystania z nieruchomości powoda. Argumentował nadto, że ewentualne określenie wynagrodzenia przy uwzględnieniu stawki czynszu dzierżawnego nie znajduje uzasadnienia w realiach przedmiotowej sprawy, albowiem dzierżawa zakłada oddanie nieruchomości do wyłącznego korzystania przez wydierżawiającego, a w przypadku napowietrznych linii elektroenergetycznych, jak również podziemnych linii kablowych nie dochodzi do oddania części nieruchomości do wyłącznego korzystania, lecz do współkorzystania z nieruchomości przez właściciela owych urządzeń i właściciela nieruchomości. Podniósł wreszcie zarzut przedawnienia roszczenia w zakresie roszczeń powoda wcześniejszych niż 10 lat przed wniesieniem pozwu.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód A. Ł. jest właścicielem nieruchomości gruntowej niezabudowanej, stanowiącej grunty orne i nieużytki, o powierzchni 0,6961 ha, położonej we wsi W., gm. G., powiat (...), składającej się z działek o numerach ewidencyjnych (...), dla której Sąd Rejonowy w Giżycku VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...). Nieruchomość tę powód nabył na podstawie umowy sprzedaży, rep. A nr (...) z dnia 25.02.2006 r. od K. S.. W miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego budownictwa pensjonatowego i jednorodzinnego we wsi W., gm. G. działki nr (...) przeznaczone są pod zabudowę mieszkalną jednorodziną, natomiast działka nr (...) - pod zabudowę usługową z zielenią towarzyszącą.

(dowód: odpis zwykły księgi wieczystej nr (...) – k. 10-11v,

zaświadczenie Urzędu Gminy G. z dnia 17.02.2006 r. – k 27,

umowa sprzedaży, rep. A nr (...) – k. 203-204v)

Na działce powoda oznaczonej numerami ewidencyjnymi (...) znajdują się urządzenia elektroenergetyczne, należące do pozwanego przedsiębiorstwa przesyłowego: napowietrzna linia elektroenergetyczna średniego napięcia SN 15 kV z zabudową jednego słupa (działka nr (...)) zasilająca słupową stację transformatorową, dwie kablowe linie elektroenergetyczne niskiego napięcia nN 0,4 kV, słupowa stacja transformatorowa SN/nN 15/0,4 kV (działka nr (...)) i przyłącze kablowe nN 0,4 kV (granica działki nr (...)).

Budowa w/w instalacji miała miejsce w 2009 roku. Urządzenia zostały posadowione na nieruchomości powoda na podstawie decyzji Starosty (...) nr 43/09 z dnia 4.02.2009 r., znak WB- (...) -184/08 celem zasilania osiedla domków jednorodzinnych w miejscowości W., gm. G., w szczególności budynku mieszkalnego znajdującego się na działce nr (...). Podstawą wydania tej decyzji było oświadczenie osoby podpisanej jako (...) z dnia 25.07.2008

r. o wyrażeniu zgody poprzednikowi prawnemu pozwanego, tj. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. na wybudowanie urządzeń elektroenergetycznych oraz nieodpłatne wejście na nieruchomości celem dokonywania napraw i konserwacji urządzeń, wniosek o określenie warunków przyłączenia z dnia 27.12.2006 r. a także umowa o przyłączenie nr (...) z dnia 26.03.2007 r. których stroną również była osoba o danych osobowych (...). Dokumenty podpisano na skutek skierowania do A. Ł. pisma Zakładu (...) S.A. z dnia 29.01.2007 r. z egzemplarzem warunków przyłączenia i propozycji umowy o przyłączenie.

(dowód: decyzja Starosty (...) z dnia 4.02.2009 r. – k. 107-107v,

miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego – k. 108,

oświadczenie z dnia 25.07.2008 r. – k. 111-111v,

warunki przyłączenia urządzeń elektroenergetycznych – k. 112-113,

opis techniczny – k. 114-117,

umowa o przyłączenie z dnia 26.03.2007 r. – k. 120-121,

pismo (...) S.A. z dnia 29.01.2007 r. – k. 122,

wniosek o określenie warunków przyłączenia – k. 125-125v,

uzgodnienie z dnia 24.06.2010 r. – k. 128,

informacyjne słuchanie powoda – k. 151-151v,

zeznania świadka M. S. – k. 205-205v,

zeznania świadka Z. C. – k. 205v-206,

zeznania świadka J. S. – k. 206,

zeznania świadka B. P. – k. 206-206v)

W 2008 r. Zakład (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B. zmienił nazwę na (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B.. W dniu zaś 31 sierpnia 2010 r. nastąpiło połączenie (...) Spółki Akcyjnej w L. z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B. przez przejęcie przez pierwszą ze spółek majątku drugiej z nich.

(dowód: okoliczności bezsporne)

Protokolarnego sprawdzenia stanu gotowości w/w urządzeń elektroenergetycznych dokonano w dniu 4.08.2009 r. (protokół nr (...)), uznając je jako nadające się do załączenia pod napięcie i ich eksploatację. W tym samym dniu nastąpiło oddanie ich do użytku. Nadto w dniu 8.09.2010 r. nastąpiło protokolarnie sprawdzenie zgłoszonych do odbioru urządzeń elektrycznych zamontowanych celem zasilania przepompowni ścieków (...) G.. Na przyłączenie przepompowni ścieków powód wyraził zgodę.

(dowód: protokół z dnia 4.08.2009 r. – k. 118-118v,

protokół z dnia 8.09.2010 r. – k. 129v,

dokumenty przyjęcia środka trwałego – k. 130-133v,

przesłuchanie powoda w charakterze strony – k. 344-344v)

Postanowieniem Komendy Powiatowej Policji w G. z dnia 28.12.2016 r. , sygn. akt RSD -933/16 umorzono dochodzenie w sprawie zaistniałego w bliżej nieokreślonym dniu lipca 2008 r. w miejscowości W., gm. G. podrobienia podpisu A. Ł. przez R. W. na oświadczeniu opatrzonym datą 25.07.2008 r. dotyczącym zapoznania się z projektem budowlanym sieci elektroenergetycznej w miejscowości W. i wyrażenia zgody dla (...) Sp. z o.o. na dysponowanie nieruchomością działki (...) na cele budowlane, tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. – wobec tego, iż oskarżony zmarł, tj. na podstawie art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k.

(dowód: postanowienie z dnia 25.07.2008 r. – k. 29)

Podpisy na dokumentach w postaci oświadczenia datowanego na dzień 25.07.2008 r. o wyrażeniu zgody poprzednikowi prawnemu pozwanego, tj. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. na wybudowanie urządzeń elektroenergetycznych oraz nieodpłatne wejście na nieruchomość celem dokonywania napraw i konserwacji urządzeń, umowy o przyłączeniu nr (...) z dnia 26.03.2007 r., a także wniosku o określenie warunków przyłączenia z dnia 27.12.2006 r. – noszą znamiona fałszyfikacji, oraz wykazują takie poziomy odmienności graficznej oraz konstrukcyjnej, które dają podstawę do stwierdzenia, że podpisy te nie zostały nakreślone przez powoda A. Ł..

(dowód: ekspertyza pismoznawcza biegłego sądowego A. P. - k. 301-321)

(...) przynajmniej raz na pięć lat, a także w zależności od swoich potrzeb, wykonuje prace konserwacyjno - eksploatacyjne w zakresie posadowionych urządzeń elektroenergetycznych na nieruchomości powoda.

(dowód: zeznania świadka Z. C. – k. 205v)

Powierzchnia obszaru wyłączanego z użytkowania w działce nr (...) wynosi 51m², zaś powierzchnia ograniczonego korzystania z gruntu w działce nr (...) wynosi 88 m². Do określenia wielkości obszaru ograniczonego z użytkowania przyjęto obszar ograniczony przebiegiem granicy ewidencyjnej działki nr (...) z działkami (...), przebiegiem doziemnych obwodów nN poszerzony o wielkość 0,5m oraz miejsce posadowienia słupowej stacji transformatorowej zwiększone o promień r=2,0m. Z kolei do ustalenia granic gruntu będącego obszarem ograniczonego korzystania w związku z przebiegiem linii elektroenergetycznej średniego napięcia w części nad działką nr (...) przyjęto wymiar pasa o szerokości symetrycznie powiększonej od osi przebiegu linii napowietrznej o 2,5m.

(dowód: opinia biegłego sądowego R. N. – k. 468-471,

opinia techniczna biegłego R. J. – k. 350-358,

opinia uzupełniająca biegłego R. J. – k. 379-382, 404-407,

ustna opinia uzupełniająca biegłego R. J. – k. 429-429v, 460-460v)

Wysokość możliwego wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przez pozwanego z nieruchomości powoda z uwzględnieniem warunków miejscowych i analizy rynku lokalnego wynosi 551 zł rocznie. Za lata 2009-2020 wynagrodzenie to wynosi 6.614,00 zł. Wynagrodzenie uwzględnia proporcjonalne korzystanie z nieruchomości, wartość działki oraz stopy kapitalizacji.

(dowód: opinia biegłego sądowego A. K. – k. 505-538,

opinia uzupełniająca biegłego sądowego A. K. – k. 563-565)

Pismami z dnia 9.08.2016 r. oraz 13.03.2017 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 150.000 zł tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie z należącej do niego nieruchomości. Pismem z dnia 5.09.2017 r. pozwany odmówił uwzględnienia roszczeń powoda, wskazując, że powód wyraził zgodę na wybudowanie urządzeń elektroenergetycznych oraz nieodpłatne wejście na nieruchomość celem dokonywania napraw i konserwacji urządzeń.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 9.08.2016 r. – k. 18-19,

wezwanie do zapłaty z dnia 13.03.2017 r. – k. 21-21v,

piśmo pozwanego z dnia 5.09.2017 r. – k. 26-26v)

Sąd zważył, co następuje:

Bezsporny w realiach przedmiotowej sprawy był fakt przysługującego powodowi prawa własności nieruchomości gruntowej niezabudowanej, stanowiącej grunty orne i nieużytki, o powierzchni 0,6961 ha, położonej we wsi W., gm. G., powiat (...), składającej się z działek o numerach ewidencyjnych (...), dla której Sąd Rejonowy w Giżycku VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...). Nadto bezspornym jest fakt posadowienia na nieruchomości powoda oznaczonej numerami ewidencyjnymi (...) urządzeń elektroenergetycznych, należących do pozwanego przedsiębiorstwa przesyłowego, a zatem i fakt korzystania od momentu posadowienia owych urządzeń – z części nieruchomości powoda. Strona pozwana nie kwestionowała również faktu, że strony nie ustanowiły w drodze umowy służebności przesyłu, o której mowa w art. 305¹ k.c. Owe bezsporności wynikają wprost z twierdzeń samych stron, a przy tym korelują z bezosobowym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Kwestią sporną okazała się natomiast zasada odpowiedzialności pozwanego przedsiębiorstwa przesyłowego z tytułu bezumownego korzystania z gruntu powoda, a w konsekwencji ewentualna wysokość tegoż wynagrodzenia. Z okoliczności przytoczonych w pozwie wynika bowiem, że powód wywodzi roszczenie z prawa własności i niemożliwości korzystania z części nieruchomości, którą bezumownie włada pozwany. Pozwany twierdził z kolei, że pozostawał i pozostaje w dobrej wierze co do prawa do nieodpłatnego korzystania z nieruchomości powoda, a to wyklucza obowiązek zapłaty wynagrodzenia.

Zgodnie z treścią art. 224 § 2 k.c. i art. 225 k.c. właścicielowi przysługuje roszczenie o wynagrodzenie za korzystanie z jego rzeczy. Posiadacz jest zobowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z cudzej rzeczy bez względu na to, czy właściciel rzeczy, nie korzystając z niej, poniósł jakąkolwiek stratę i niezależnie od tego, czy posiadacz faktycznie korzystał z rzeczy, odnosząc korzyść wymierną. Roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości nie jest uzależnione od winy bezumownego posiadacza, lecz jedynie od jego złej wiary i opiera się na założeniu, że właściciel ma prawo do uzyskania od podmiotu władającego w złej wierze jego rzeczą wynagrodzenia, jakie uzyskałby, gdyby rzecz wynajął, wydzierżawił lub oddał do odpłatnego korzystania na podstawie innego stosunku prawnego. Wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości jest konsekwencją korzystania z nieruchomości bez zgody właściciela i stanowi formę rekompensaty za korzystanie z przysługującego właścicielowi prawa własności. Art. 224 § 1, 2 k.c. stanowi, że samoistny posiadacz w dobrej wierze nie jest obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i nie jest odpowiedzialny ani za jej zużycie, ani za jej pogorszenie lub utratę. Nabywa własność pożytków naturalnych, które zostały od rzeczy odłączone w czasie jego posiadania, oraz zachowuje pobrane pożytki cywilne, jeżeli stały się w tym czasie wymagalne.

Rozważając roszczenie powoda pod kątem przesłanek określonych w przepisach art. 224 i 225 k.c. w zw. z art. 230 k.c. należało ustalić charakter posiadania nieruchomości przez pozwanego. Posiadaczem w złej wierze jest ten, kto wie albo na podstawie całokształtu okoliczności winien wiedzieć, że nie przysługuje mu prawo własności. Dobra wiara posiadacza istnieje natomiast wtedy, gdy jest on przekonany, że posiada rzecz zgodnie z przysługującym mu prawem, a przekonanie to uzasadnione jest okolicznościami danego przypadku. Dobrą wiarę wyłącza wiadomość o braku uprawnienia oraz brak wiedzy spowodowany niedbalstwem.

W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości, że pozwany posiadał (i nadal posiada) nieruchomość powoda co najmniej od 2009 r. Pozwane przedsiębiorstwo energetyczne (a wcześniej jego poprzednicy prawni) korzysta z nieruchomości powoda w zakresie odpowiadającym treści służebności przesyłu, albowiem przy pomocy urządzeń energetycznych przesyła energię elektryczną przez nieruchomość powoda, oraz ma dostęp do znajdujących się na niej urządzeń, celem ich konserwacji lub naprawy. Sam zatem fakt istnienia po stronie pozwanej świadomości co

do braku ustanowienia na jej rzecz służebności przesyłu, przy jednoczesnym braku uprawnień właścicielskich do spornej nieruchomości, w ocenie Sądu orzekającego w przedmiotowej sprawie przesądza, iż pozwany jest posiadaczem służebności w złej wierze, co zgodnie z normą art. 225 k.c. w zw. z art. 244 § 2 k.c., obliguje go do zapłaty na rzecz powoda wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy. Co więcej, strona pozwana w ogóle ustanowieniem owej służebności nie była zainteresowana, o czym świadczy również treść pisma pozwanego przedsiębiorstwa przesyłowego z dnia 5.09.2017 r., z którego wynika, że pozwany nie jest zainteresowany odpłatnym ustanowieniem służebności przesyłu na warunkach zaproponowanych przez właściciela nieruchomości. Sam zaś powód ową służebnością był zainteresowany, bowiem jak wskazał – dzwonił do (...) w G. celem rozmowy na temat płatności. Nie uszło również uwadze tut. Sądowi to, że powód nabywając nieruchomość w dniu 25.02.2006 r. nie miał pojęcia o planowanej budowie urządzeń elektroenergetycznych. Przy tym nie może również budzić wątpliwości, że powód nie wyrażał zgody na budowę owych urządzeń, o czym świadczy to, że podpisy na dokumentach w postaci oświadczenia datowanego na dzień 25.07.2008 r. o wyrażeniu zgody poprzednikowi prawnemu pozwanego, tj. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. na wybudowanie urządzeń elektroenergetycznych oraz nieodpłatne wejście na nieruchomość celem dokonywania napraw i konserwacji urządzeń, umowy o przyłączeniu nr (...) z dnia 26.03.2007 r., a także wniosku o określenie warunków przyłączenia z dnia 27.12.2006 r. – noszą znamiona falsyfikacji, oraz wykazują takie poziom odmienności graficznej oraz konstrukcyjnej, które dają podstawę do stwierdzenia, że podpisy te nie zostały nakreślone przez powoda A. Ł.. Biegły sądowy z zakresu grafologii A. P. podkreślił przy tym, że opinia ma charakter kategoriyczny, a wniosków płynących z owej opinii żadna ze stron skutecznie nie zakwestionowała, a zatem owa opinia niewątpliwie mogła stanowić ostoję rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie. Gdyby zatem nie podrobienie podpisu powoda to urządzenia elektroenergetyczne pozwanego przedsiębiorstwa przesyłowego z dużą dozą prawdopodobieństwa mogły omijać jego nieruchomości. Dostrzec należy, że wprawdzie świadkowie M. S., Z. C., J. S. i B. P. zgodnie wskazali, że przed budową urządzeń elektroenergetycznych zostały uzyskane od osoby podpisanej jako (...) wszystkie wymagane zgody, to jednak żaden z nich nie wskazał konkretnie okoliczności uzyskania owych zgód, i żaden z nich nie widział powoda w momencie podpisywania owych dokumentów, co koresponduje z wnioskami płynącymi z opinii biegłego sądowego z zakresu grafologii A. P.. Marginalnie jedynie dostrzec należy, że samo ewentualne i skuteczne wyrażenie zgody przez powoda na umieszczenie elementów sieci energetycznej na należącej do niego nieruchomości, nie jest tożsame z jego zgodą na nieodpłatne korzystanie przez pozwanego ze spornej nieruchomości, w związku z czym pozwany nie może wywodzić swego uprawnienia do korzystania z tej nieruchomości. Sytuacja prawna pomiędzy stronami nie została w żaden sposób uregulowana, a umieszczając linie elektroenergetyczne pozwany nie uzyskał od powoda żadnego tytułu prawnego w tym zakresie, a to, że pozwane przedsiębiorstwo uzyskało stosowną decyzję administracyjną konieczną dla przeprowadzenia procesu budowlanego okoliczności tej nie zmienia. Podobnie okoliczności tej nie zmienia fakt, że powód nie egzekwował wcześniej swoich praw do nieruchomości. Jakkolwiek bowiem świadek B. P. wskazał, że nie miał on skarg, aby ktoś nie chciał wybudować stacji i nie miał sygnałów dotyczących problemów z uzyskaniem zgody od kogoś z właścicieli, to jednak wskazać należy, że w momencie budowy urządzeń powód przebywał stale w W., nie posiadał wiedzy na temat budowy urządzeń, więc tym bardziej nie miał nawet realnej możliwości wyrażenia jakiegokolwiek sprzeciwu.

Odnosząc się zaś do wysokości należnego powodowi wynagrodzenia, wskazać należy, że przepisy o ochronie własności nie określają wysokości wspomnianego wynagrodzenia. Według stanowiska piśmiennictwa, jak i orzecznictwa Sądu Najwyższego, o wysokości należnego właścicielowi wynagrodzenia decydują stawki rynkowe za korzystanie z danego rodzaju rzeczy w określonych warunkach i czas posiadania rzeczy przez adresata roszczenia (por. w szczególności wyrok z dnia 25 maja 1975 r. II CR 208/75., uchwałę składu 7 sędziów z dnia 10 lipca 1984 r. III CZP 20/84 OSNCP 1984, z. 12, poz. 209, czy uzasadnienie uchwały z dnia 7 stycznia 1998 r. III CZP 62/97 OSNC 1998, z. 6, poz. 91).

Wobec sporu stron, co do wysokości wynagrodzenia, adekwatnym dowodem we wskazanym zakresie była opinia biegłego sądowego R. J. i R. N., a także A. K., albowiem zarówno ustalenie obszaru zajętego pod urządzenia przesyłowe pozwanego, jak i ustalenie wysokości wynagrodzenia wymaga wiedzy specjalnej w rozumieniu art. 278 k.p.c. Należy przy tym mieć na uwadze stanowisko tego Sądu wyrażone w wyroku z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04 (LEX nr 151656), iż specyfika tego dowodu wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko do zgodności z zasadami doświadczenia życiowego,

wiedzy powszechnej oraz logicznego myślenia. Analizowane opinie dawały podstawy do końcowych wniosków odnośnie wynagrodzenia należnego powodowi od pozwanego za bezumowne korzystanie z jego nieruchomości za okres od 2009 r. do 2020 r. W tym kontekście ustalono, że powierzchnia obszaru wyłączanego z użytkowania w działce nr (...) wynosi 51m², zaś powierzchnia ograniczonego korzystania z gruntu w działce nr (...) wynosi 88 m². Do określenia wielkości obszaru ograniczonego z użytkowania przyjęto obszar ograniczony przebiegiem granicy ewidencyjnej działki nr (...) z działkami (...), przebiegiem doziemnych obwodów nN poszerzony o wielkość 0,5m oraz miejsce posadowienia słupowej stacji transformatorowej zwiększone o promień r=2,0m. Z kolei do ustalenia granic gruntu będącego obszarem ograniczonego korzystania w związku z przebiegiem linii elektroenergetycznej średniego napięcia w części nad działką nr (...) przyjęto wymiar pasa o szerokości symetrycznie powiększonej od osi przebiegu linii napowietrznej o 2,5m. Na tej bazie z kolei ustalono, że wysokość możliwego wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przez pozwanego z nieruchomości powoda z uwzględnieniem warunków miejscowych i analizy rynku lokalnego wynosi 551 zł rocznie. Za lata 2009-2020 wynagrodzenie to wynosi 6.614,00 zł. Wynagrodzenie uwzględnia proporcjonalne korzystanie z nieruchomości, wartość działki oraz stopy kapitalizacji. Sąd uznał za całkowicie wiarygodne opinie sporządzone przez biegłych sądowych R. J., R. N. i A. K.. Opinie te zostały sporządzone w sposób rzetelny, z wykorzystaniem specjalistycznej wiedzy, wyczerpująco przedstawiając stan faktyczny i prawny i wynikające stąd wnioski. W ocenie Sądu wnioski biegłych sądowych są jak najbardziej uprawnione, a tok rozumowania przedstawiony przez biegłych, w ocenie Sądu, należy uznać za logiczny i konsekwentny. W konsekwencji powyższym opiniom Sąd dał wiarę w całości. Jedynie marginalnie przy tym dostrzec należało, że powszechnie przyjmuje się, że stawki wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przez przedsiębiorstwa energetyczne z gruntów nie mogą odpowiadać tradycyjnym stawkom czynszu najmu czy też dzierżawy nieruchomości. Faktyczne władztwo podmiotów eksploatujących urządzenia przesyłowe nie prowadzi bowiem, jak w innym rodzaju stosunkach prawnych, do całkowitego pozbawienia właściciela możliwości korzystania z rzeczy, lecz odpowiada władztwu wynikającemu ze służebności gruntowej. Tę okoliczność z kolei uwzględnił biegły sądowy A. K. w swojej opinii określając wysokość wynagrodzenia. W tych okolicznościach brak było jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania ustalonej w sprawie wysokości wynagrodzenia, a zarzuty pełnomocnika pozwanego uznać należy wyłącznie za polemikę z twierdzeniami biegłego sądowego.

Nie mógł podlegać uwzględnieniu podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia. Bezsprzecznie bieg przedawnienia został przerwany w dacie wniesienia pozwu do tut. Sądu – tj. 4.06.2018 r. Wskazać przy tym należy, że wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z rzeczy nie jest świadczeniem okresowym i podlega, co do zasady 10-letniemu terminowi przedawnienia, chyba że przepis szczególny nadaje temu roszczeniu charakter okresowy (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18.06.2014 r., sygn. akt VI ACa 1450/13, LEX nr 1537489). Obecnie ów termin wynosi 6 lat, jednak w rozpatrywanym przypadku zastosowanie znajdą przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 8.07.2018 r., albowiem termin przedawnienia upłynie wcześniej przy uwzględnieniu terminu 10-letniego.

W konsekwencji Sąd orzekł jak w pkt I sentencji. O odsetkach Sąd orzekł na mocy art. 481 § 1 i 2 k.c. uznając przy tym, że w zakresie roszczenia o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z gruntu za okres od 2009 r. do 2018 r. w kwocie 4.961 zł pozwany od dnia 15.06.2018 r. pozostaje w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia (data doręczenia pozwu pozwanemu). W zakresie zaś roszczenia o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z gruntu za lata 2019-2020 odsetki należało zasądzić każdorazowo od kwoty 551 zł (kwota wynagrodzenia rocznego), od dnia 1.01.2019 r. do dnia zapłaty, od dnia 1.01.2020 r. do dnia zapłaty, a także od dnia 1.01.2021 r. do dnia zapłaty, albowiem dopiero od tych dat pozwany pozostawał w opóźnieniu w zapłacie tychże kwot. W pozostałym zakresie roszczenie o odsetki podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł jak w pkt II sentencji.

Roszczenie o zapłatę ponad kwotę 6.614 zł podlegało umorzeniu jako bezprzedmiotowe, mając na uwadze fakt sprecyzowania powództwa przez powoda w piśmie z dnia 22.02.2021 r. (k. 581-581v). W związku z tym orzeczono jak w pkt III sentencji.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia owych kosztów, opisaną w art. 100 k.p.c. Sąd w realiach tej sprawy uwzględnił, że powód wygrał sprawę w 60 %, zaś pozwany w 40 %. Koszty procesu wyniosły

w sprawie łącznie 9.254,93 zł, na które składała się kwota 7.254,93 zł tytułem wydatków na opinie biegłych sądowych wydatkowaną ze Skarbu Państwa, kwota 500 zł tytułem opłaty sądowej, a także kwota 1500 zł tytułem zaliczki na opinie biegłych sądowych. Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów powód winien ponieść kwotę 3.701,97 zł ($9.254,93 \text{ zł} \times 40\%$), pozwany zaś 5.552,95 zł ($9.254,93 \text{ zł} \times 60\%$). Uwzględniając, że powód poniósł koszty w wysokości 2.000 zł, Sąd obciążył tymi kosztami pozwanego w stosunku, w jakim przegrał on sprawę, tj. w zakresie kwoty 1.200 zł ($2.000 \text{ zł} \times 60\%$), o czym Sąd orzekł jak w pkt IV sentencji. Uwzględniając z kolei powyższe wyliczenia, koszty zastępstwa procesowego Sąd wzajemnie zniósł między stronami na podstawie art. 100 k.p.c. jak w pkt V sentencji.

O kosztach poniesionych tymczasowo ze Skarbu Państwa orzeczono na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005r. (t.j. z 2010 r.: Dz.U. Nr 90 poz. 594) w zw. z art. 100 k.p.c., o czym orzeczono jak w pkt VI sentencji. Na wydatkowaną łącznie z budżetu Skarbu Państwa kwotę składała się suma 7.254,93 zł, a zatem uwzględniając stopień przegrania sprawy przez pozwanego, należało zasądzić na rzecz Skarbu Państwa od pozwanego kwotę 4.352,96 zł ($7.254,93 \text{ zł} \times 60\%$).

Jednocześnie mając na uwadze powyższe wyliczenia i zawarte w pkt IV-VI sentencji wyroku rozstrzygnięcia Sąd postanowił nie obciążać powoda kosztami sądowymi, o czym orzekł jak w pkt VII sentencji.